

Dierenleed

MIJMERING

‘Hallo mevrouw, hoe is het met u?’ Ik was er al bang voor. Ik had geen zin om open te doen toen de bel ging – vanachter het raam zag ik twee vlotte meiden met een map in hun handen de straat afspeuren – maar vooruit maar.

‘Hallo mevrouw’ had een parelwitte glimlach. In haar hand een stapel folders. Of ik wel eens had gehoord van Actie Dierenleed. ‘t Was op tv. Of ik zelf huisdieren had – ‘heel verstandig dat u ze niet neemt als u ze niet wilt’ - of ik wist wat er allemaal voor vreselijks met dieren gebeurde. Toen ik op alles nee zei bood ze stralend aan een en ander uit te leggen. Hoeft niet, zei ik, wat je me ook aanbiedt, ik doe er toch niet aan mee. Wist ik het zeker? Heel zeker! Ze wenste me een prettige dag, de glimlach was al verdwenen voordat ze zich goed en wel had omdraaid.

Dierenleed! Ze moest eens weten wat ik hier afzie met dieren. Al jaren leef ik onder de terreur van duivenkak en –koer bij nacht en ontij, hangen ‘schattige’ hondjes aan mijn hielen als ik langsfiets, scheren vleermuizen rakelings over me heen als ik buiten zit, maar het ergst zijn de katten. Ik haat ze en ik ben er als de dood voor. Ik weet niet wat er het eerste was, de haat of de angst, maar beide komen niet meer goed. De katten werken er ook niet echt aan mee, ze poepen op mijn gras dat het een lieve lust is, als ze krols zijn, zijn ze dat onder mijn slaapkamerdeur, de tuindeur kan niet onbewaakt open blijven staan, mijn tuin is hún paradijs. En onder het mom van ‘een kat hou je nou eenmaal niet binnen’ is dat allemaal maar heel gewoon.

Onlangs zat de kat van twee deuren verder binnen. Geloof het of niet, maar hij had de koelkastdeur opengetrokken en zat verlekkerd naar de inhoud te loeren. Ik meldde dat verstoord aan de buurman. Die stak enkel z’n buik vooruit en zei trots: ‘ja, dat doet-ie’!

Marjolijn Sengers, 23 februari 2014